C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-11-Dabel_v_zelezo_vteleny.PDB

PDB Name: Howard_R_E-Conan-11-Dabel_v_zel
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.12.2003
Modification Date: 22.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

ĎÁBEL V ŽELEZO VTĚLENÝ
(The Devil In Iron)

Po dobrodružstvích s obrovským diamantem, popsaných v povídkách Zamboulské stíny a Khoralská hvězda, navštíví Conan znovu nakrátko rodnou Cimmerii. Většina jeho přátel z minulosti je mrtvých a staré způsoby mu připadají ještě únavnější. Pak se k němu donesou zprávy o tom, že se zbytky kozáků spojily, znovu získaly svou původní sílu a jak jen mohou, znepříjemňují život králi Yezdigerdovi turanskému. Cimmeřan se okamžité vydá na jihovýchod.
Když dorazí k cíli, jeho jediným majetkem je meč a kůň, ale jak mezi kozáky, tak mezi členy Rudého bratrstva pirátů Vilajetského moře má spoustu přátel z minulých dob. Zanedlouho už proto pod jeho vedením operuje slušná armáda, složená z příslušníků obou skupin a kořist je lepší, než kdykoliv předtím.

1.

Rybář se přesvědčil, že má nůž v pouzdře volný. Byl to pohyb zcela bezděčný, protože to, čeho se bál, se nožem zabít nedalo. Dokonce ani strašlivým nožem Yuetshiů, dlouhou zahnutou čepelí s pilovitým ostřím, která mohla rozpárat člověka jediným úderem. Tady, na podivném ostrově Xapur, který se

podobal tajemné pevnosti, nehrozilo nebezpečí v podobě zvířete nebo člověka.
Slezl útesy, prošel džunglí, která je ohraničovala, a teď stál uprostřed zbytků, které dokazovaly existenci zmizelého království. Mezi stromy vyčnívaly zbytky polámaných pilířů, dlouhé, polorozpadlé zdi se točily a ztrácely ve stínech a pod rybářovýma nohama odrážely tichý zvuk jeho kroků zvětralé a popraskané dlaždice, které bojovaly marný zápas s kořeny bujné vegetace.
Muž sám byl typickým příslušníkem své rasy, toho podivného lidu, jehož původ se ztrácí v šeru minulosti. Od nepaměti žil jejich rod v primitivních rybářských chýších na jižním pobřeží Vilajetského moře. Rybář byl rozložitý, měl mohutný hrudník a dlouhé, skoro opičí paže. V pase byl štíhlý, ale celou postavu nesouměrně doplňovaly krátké, křivé nohy. Tvář měl širokou, nízké čelo mu ustupovalo vzad a hlava byla porostlá hustými, rozcuchanými vlasy. Jeho jediným oblečením byl špinavý hadr, který mu na bedrech přidržoval opasek s nožem. To, že byl tady, dokazovalo, že se v něm probudila zvědavost a že je tedy méně tupý, než většina jeho soukmenovců. Xapur navštěvoval málokdo. Ostrov byl neobydlený, téměř zapomenutý, jeden z tisíců ostrovů, které svou zelení zdobily hladinu velkého vnitrozemského moře. Lidé jej pojmenovali Xapur – Opevněný, právě pro ty zříceniny pevnosti. Byly to zbytky jakéhosi dávného království, ztraceného a zapomenutého už v době, kdy se dobyvační Hybořané vydali k jihu. Nikdo nevěděl, kdo opracoval ty obrovské balvany. Jen mezi Yuetshii se vyprávěly mlhavé pověsti, které s jakousi podivnou logikou spojovaly v šeru dávných věků tento národ rybářů se zapomenutým ostrovním královstvím.
Uběhla však tisíciletí od doby, kdy by byl někdo z Yuetshiů schopen porozumět významu těchto pověstí. Teď už je opakují jako zaklínadlo, jako něco, co nedává smysl a co rty formulují z pouhého zvyku. Celé století nevstoupil žádný Yuetshi na půdu Xapuru. Pobřeží protilehlé pevniny tvořily v těchto místech neobydlené, rákosím porostlé močály. Celý dlouhý pás pobřeží ponechali lidé na pospas podivným šelmám, které se jako duchové pohybovaly rákosím. Vesnice, ze které rybář přicházel, ležela na pevnině, kus cesty dál na jih. Jeho křehké lodice se zmocnila bouře. Zahnala ji daleko od známých lovišť a v divoké noci, plné planoucích blesků a řvoucích vln, ji rozbila na úpatí rozeklaných útesů ostrova. Teď bylo ráno, obloha byla modrá a bezmračná a vycházející slunce měnilo kapky vody na mokrých listech v jiskřící diamanty. Muž vyšplhal na vrchol útesu, u jehož paty se krčil celou noc, právě proto, že byl zvědavý. V průběhu divoké noci si totiž všiml, že blesky, které bily do ostrova, doprovázelo tu a tam podivné dunění, které otřásalo celým ostrovem, a rozhodně nemohlo pocházet od bleskem zasaženého stromu.
Probudila se v něm zvědavost, která ho přivedla na vrcholky útesů. Teď konečně našel, co hledal, ale současně ucítil jakousi zvláštní, pudovou nejistotu, měl pocit skrytého, číhajícího nebezpečí.
Mezi stromy se tyčila pobořená budova podobná jakémusi chrámu, vybudovaná z obrovských kvádrů kovově šedého kamene, který se vyskytoval jen na ostrovech Vilajetského moře. Zdálo se nemožné, že je opracovaly a navršily na sebe lidské ruce. Rozhodně nebyly tyto obrovské stavby lidskou silou rozbořeny. Úder blesku však rozdrtil část tunových kvádrů jako sklo, jiné proměnil v hromady šedozeleného prachu a část chrámové kopule se pod jeho úderem zřítila.
Rybář přelezl trosky a nahlédl dovnitř chrámu. To, co uviděl, mu vnutilo na rty užaslý výkřik. Uvnitř, uprostřed zničené budovy se tyčil zlatý katafalk, obklopený úlomky zdiva a kamennou drtí, a na něm ležel muž. Jeho oblečení se skládalo z jakési suknice a šagrénového opasku. Černé vlasy, které mu padaly až na ramena, měl nad čelem sepnuty zlatou páskou. Na nahé svalnaté hrudi měl položenou podivnou dýku, která měla zahnutou čepel, rukojeť potaženou jemnou kůží a hlavici posázenou drahokamy. Velmi se podobala noži, který visel rybáři u boku. Jen ostří měla hladké a byla vyrobena nesrovnatelně dokonaleji. Rybář po té zbrani nesmírně zatoužil. Ten muž byl samozřejmě mrtev, jistě byl mrtev už mnoho století. Ta budova nebyla chrámem, ale jeho hrobkou. Rybář nepřemýšlel o tom, jaké kouzlo uchovalo mrtvé tělo v tak dokonalém stavu, že se podobalo tělu živému. Neuvažoval o tom, jak je možné, že jeho končetiny jsou svalnaté a pleť hladká, tmavá kůže pružná. Nepříliš bystrý Yuetshiho mozek se zabýval jen jedinou myšlenkou. Zmocnit se zbraně, jejíž čepel se matně leskla na hrudi mrtvého.
Rybář sešplhal do kopule a bez zaváhání zvedl nůž z mužovy hrudi. A v okamžiku, kdy to udělal, stalo se něco podivného a strašného. Svalnaté, tmavé ruce se křečovité sevřely, víčka se zachvěla, zvedla a odkryla tak tmavé, uhrančivé oči, jejichž pohled zasáhl rybáře jako úder. Rybář uskočil a v hrůze upustil

drahocennou zbraň. Muž na katafalku se posadil a rybář vykřikl úžasem nad jeho velikostí, která až teď skutečně vynikla. Podivný muž upíral na Yuetshiho hypnotické šikmé oči a v jeho pohledu nebyla žádná známka přátelství nebo vděčnosti. Svítil v nich divoký a nepřátelský plamen, stejný, jako hoří v očích tygřích.
Náhle muž vstal a vztyčil se nad rybářem jako ztělesněná hrozba. V tupém rybářově mozku nebylo místo pro strach, alespoň ne pro strach, který by postihl vzdělaného člověka, před jehož zraky byly popřeny základní zákony přírody. V okamžiku, kdy mu na ramena dopadly obrovské ruce, vytáhl rybář jediným plynulým pohybem svůj těžký nůž s pilovitým ostřím a udeřil zdola nahoru. Čepel narazila do svalnatého břicha podivného útočníka a se zazvoněním praskla, jakoby zasáhla železný sloup. Pak se obrovy ruce sevřely a svalnatý rybářův krk v nich praskl jako zpráchnivělá větev.

2.

Aga Jehungir, pán Khawarizmu a strážce pobřežních oblastí přelétl znovu pohledem zdobený pergamenový svitek s královskou Páví pečetí a vyrazil krátký, zatrpklý smích.
"Nuže?" zeptal se bez okolků jeho kancléř Ghaznavi.
Jehungir pokrčil rameny. Svým způsobem to byl hezký muž, na kterém ovšem byla vidět bezohledná pýcha spojená se vznešeným rodem a výjimečným společenským postavením.
"Král ztrácí trpělivost," řekl. "V tom dopise, který mi píše vlastní rukou, si trpce stěžuje a vyčítá mi, že jsem zklamal při ochraně hranic. U Tarima, jestliže se mi v nejbližší době nepodaří uštědřit té stepní sebrance pořádnou lekci, bude mít Khawarizm brzo nového pána."
Ghaznavi se v zamyšlení probíral dlouhým, prokvetlým vousem.
Yezdigerd, turanský král, patřil k nejmocnějším vládcům světa. V jeho paláci v obrovském přístavním městě Aghrapuru se kupilo bohatství mnoha vypleněných říší. Flotily jeho válečných galér pod rudými plachtami brázdily Vilajetské moře jako jezero. Tmaví Zamořané odváděli Yezdigerdovi daně, právě tak jako východní kothské provincie. Shemité se skláněli před jeho vládou až k Shushanu. Jeho armády rvaly hranice horké Stygie na jihu i zasněžené Hyperborey na severu. Jeho jezdci pronikli s pochodní a mečem na západ do Brythunie, Ophiru a Corinthie, dokonce až k hranicím Nemedie.
Stačilo jediné Yezdigerdovo slovo, aby pod kopyty koní turanských jezdců ve zlacených přilbách umírali lidé v polovině tehdejšího světa a opevněná města plála jako pochodně. Na přeplněných trzích otroků v Aghrapuru, Sultanapuru, Khawarizmu, Shahpuru a Khorusunu byly k dostání ženy za pouhé tři drobné stříbrňáky. Bílé Brythunky, žlutohnědé Stygijky, tmavovlasé Zamořanky, ebenové Kushitky, nebo Shemitky s olivovou pletí.
A přece, zatímco jeho rychlí jezdci udržovali cizí armády daleko od turanského království, na samotných hranicích země se mu vysmíval drzý nepřítel. Ta ruka, na které ještě nezaschla krev Turánců, ta ruka ještě začerněná popelem spálených turanských usedlostí, tahala za bradu nejmocnějšího panovníka světa.
Na nekonečných pláních mezi Vilajetským mořem a hranicemi nejvýchodnějších hyborských království se v posledních padesáti letech objevila nová rasa, nový druh obyvatel, společenství, které vzniklo z uprchlých či prchajících zločinců, uprchlých otroků, vojenských dezertérů, lidí, které sem zahnal zlý osud. Byla to pestrá směsice všech národností, někteří se na stepi narodili, jiní dorazili až z dalekých západních království. Říkalo se jim kozáci, což znamená odpadlíci.
Ti žili na širých pláních a uznávali jediné zákony – své vlastní. Oni jediní byli schopni zasadit citelné rány i vojskům velkého monarchy. Neúnavně útočili na turanské pohraničí, a když byli odraženi nebo ohroženi, ustupovali do rozlehlých stepí. Ve spojení s vilajetskými piráty, lidmi stejného ražení jako byli oni sami, pustošili pobřeží a přepadali obchodní lodě, které pluly mezi hyrkánskými přístavy.
"Jak mám ty vlky rozdrtit?" ptal se Jehungir. "Když je budu pronásledovat do stepí, riskuji, že buď odříznou a zničí mé oddíly, nebo že mi zmizí, a než se vojenské oddíly vrátí, vyplení za jejich nepřítomnosti půl pobřeží. A v poslední době jsou čím dál tím odvážnější."
"To má na svědomí ten nový náčelník, který se mezi nimi objevil," odpověděl Ghaznavi. "Víš, koho myslím."

"To vím!" odpověděl Jehungir popuzeně. "Ten ďábel Conan! Je divočejší než kozáci sami a přitom lstivý jako horský lev!"
"Řekl bych, že u něj je to spíš instinkt divoké šelmy než inteligence člověka," odpověděl Ghaznavi. "Kozáci jsou přece jen potomci civilizovaných lidí. Conan je divoch. Kdybychom se zbavili jeho, zasadili bychom kozákům těžký úder!"
"Ale jak?" dotíral na svého kancléře Jehungir. "Mnohokrát už si probojoval cestu z míst, kde by každého jiného čekala jistá smrt. A ať už je to chytrost nebo nějaký podivný smysl, vyhnul se i těm nejdůmyslnějším léčkám, které jsme na něj nastražili."
"Každé zvíře i každý člověk má svou slabinu. Na každého se dá nalíčit past, do které padne," prohlásil Ghaznavi. "Když jsme s kozáky vyjednávali o výši výkupného za zajaté, dobře jsem toho Conana pozoroval. Má velikou slabost pro ženy a silné nápoje. Dej dovést tu svou zajatkyni Oktávii."
Jehungir zatleskal a lhostejný kushitský eunuch, socha z lesklého ebenu oblečená do hedvábných kalhot, se před Agou uklonil a odspěchal vyplnit jeho přání. Zanedlouho se vrátil a za zápěstí vedl vysokou, půvabnou dívku. Její světlé vlasy a jasně modré oči svědčily o tom, že je pravou příslušnicí své rasy. Napůl průsvitná tunika přepásaná v pase spíš zdůrazňovala, než skrývala obrysy jejího nádherného těla. Krásné oči odmítavě blýskaly a na rtech se jí usadil zatvrzelý výraz, nicméně v době svého zajetí už se naučila, že se musí rozkazům podrobit bezpodmínečně. Stála před svým pánem se svěšenou hlavou, dokud jí Jehungir nepokynul, aby si přisedla k němu na divan. Pak se s otázkou v očích obrátil ke Ghaznavimu.
"Musíme především Conana odlákat od kozáků," začal náhle kancléř. "V současné době se jejich tábor rozkládá kdesi na dolním toku řeky Zaporosky. Ta krajina, jak víš, je divočina porostlá rákosím, bažinatá džungle, kde byla naše poslední trestná výprava rozsekána těmi ďábly na kusy."
"Není pravděpodobné, že bych na to kdy zapomněl," odpověděl suše Jehungir.
"Nedaleko pevniny tam leží neobydlený ostrov," pokračoval Ghaznavi, "kterému se říká Xapur – Opevněný, protože jsou na něm zbytky jakýchsi prastarých staveb. Ten ostrov má jednu zvláštnost, pro kterou je pro náš cíl jako stvořený. Ostrov totiž nemá žádné pobřeží, ale jeho stěny se v podobě kolmých útesů vysokých stopadesát stop zvedají přímo z moře. Nevyleze po nich ani opice. Jediné místo, kde se může člověk dostat nahoru a dolů, je úzká stezka na západní straně. Podobá se starému, sešlapanému schodišti, které kdysi kdosi vytesal přímo do skály."
"Kdyby se nám podařilo dostat Conana na ten ostrov samotného, mohli bychom na něj uspořádat lov, který by ovšem musel být dobře připraven. Lovili bychom ho s luky tak, jak lidé loví lvy."
"Stejně by sis mohl přát modré z nebe," odpověděl Jehungir netrpělivě. "Nebo si představuješ, že za ním pošleme posla a požádáme ho, aby vylezl na ten ostrov a tam na nás laskavě počkal?"
"Tak nějak si to skutečné představuju!" Když Ghaznavi spatřil nevěřící výraz na Jehungirově tváři, pokračoval. "Požádáme kozáky o další setkání, abychom mohli dohodnout další podrobnosti, které se týkají zajatců. Jako místo setkání určíme okraj stepi v místě, kde stojí pevnost Ghori. Jako obvykle tam dorazíme s pompou a silnými oddíly a utábořím se pod pevností. Oni dorazí se stejně silnými oddíly a začne vyjednávání, jako vždy plné podezřívání a nedůvěry. Tentokrát však s sebou vezmeme, samozřejmě jakoby náhodou, tvou překrásnou zajatkyni." Oktávie zčervenala a začala naslouchat rozhovoru se zvýšeným zájmem. Kancléř k ní napřáhl ruku. "A ta použije celý svůj půvab k tomu, aby přitáhla Conanovu pozornost. To by nemělo být příliš těžké. Pro toho divokého loupežníka bude jistě oslepujícím ztělesněním krásy. Její přirozenost a nezanedbatelně plná postava by na něj měla zapůsobit mnohem víc, než kterákoliv z krasavic tvého serailu, které ostatně vypadají jako loutky."
Oktávie vyskočila. Pěsti měla zaťaté, oči jí plály a celá se chvěla potlačovanou zlostí.
"Chcete mé přinutit, abych před tím barbarem hrála obyčejnou děvku!?" vykřikla. "To neudělám! Nejsem flundra, kterou si někdo koupí na vyvolávacím špalku. Jsem dcera nemedijského šlechtice..."
"Chtěla jsi říci, že jsi patřila k nemedijské šlechtě, než té zajali moji vojáci," připomněl jí Jehungir cynicky. "Teď jsi pouhá otrokyně, která udělá, co se jí poručí!"
"Tohle neudělám!" zuřila.
"Naopak," pokračoval Jehungir s promyšlenou krutostí, "uděláš to. Tenhle Ghaznaviho plán se mi líbí. Jen pokračuj, ty princi kancléřů!"

"Conan ji pravděpodobně bude chtít koupit. Ty ji odmítneš prodat. Nepřistoupíš ani na to, že bychom ji vyměnili za několik zajatců. Možná, že se pokusí ji ukrást nebo získat ji násilím, i když si nemyslím, že by porušil vyjednávací příměří. V každém případě musíme být připraveni na všechno, co by mohl udělat."
"Pak, krátce po vyjednávání, dřív než na ni zapomene, za ním pošleme posla s bílou vlajkou jako vyjednávače. Obviníme ho z toho, že dívku unesl a budeme se domáhat jejího vrácení. Možná, že toho posla zabije, ale určitě si bude myslet, že dívka uprchla."
"Pak pošleme špeha – yuetshský rybář bude stačit – do kozáckého tábora a ten řekne Conanovi, že se Oktávie skrývá na Xapuru. Jestli ho jen trochu znám, vydá se tam okamžitě."
"Kde máme jistotu, že se tam vypraví sám?" oponoval mu Jehungir.
"Cožpak si s sebou nějaký muž vezme oddíl vojska, když jde na schůzku se ženou, po které touží?" argumentoval Ghaznavi. "Je skutečně veliká naděje, že půjde sám. Ale o to se postaráme. Nebudeme čekat na ostrově, který by se pro nás mohl změnit v past, ale v rákosí na bahnitém mysu, který vybíhá z pevniny přímo ke Xapuru. Kdyby snad přece jen nepřišel sám, v klidu ustoupíme a vymyslíme jiný plán. Jestliže však přijde sám nebo s malou skupinou, máme ho! Spolehni se, že přijde, jen co si vzpomene na úsměvy a významné pohledy tvé půvabné otrokyně!"
"Styděla bych se něco takového udělat! K tomu se nikdy nesnížím!" Oktávie byla téměř bez sebe vztekem a ponížením. "To raději zemřu!"
"To zase ne, nezemřeš, ty moje vzpurná krasavice," řekl Jehungir, "ale podrobíme tě velice ponižující a bolestivé proceduře."
Znovu zatleskal a Oktávie zbledla. Tentokrát nevstoupil ebenový Kushita, ale Shemita. Byl to mohutně stavěný svalnatý muž střední výšky s krátkým modročerným a kudrnatým plnovousem.
"Tady máš, Gilzane, nějakou práci," obrátil se k němu Jehungir. "Seber si tu hlupačku a chvíli si s ní pohraj. Jen dej pozor, abys neuškodil její kráse!"
Shemita vydal jakýsi neartikulovaný zvuk a uchopil Oktávii záruku. Při stisku těch železných prstů z ní všechna neposlušnost vyprchala. Se zoufalým výkřikem se vytrhla Shemitovi ze sevření, vrhla se před svým neúprosným pánem na kolena a mezi vzlyky prosila zoufale o smilování.
Jehungir pokynem ruky propustil zklamaného kata a obrátil se ke Ghaznavimu. "Jestli se tvůj plán podaří, nasypu ti plný klín zlata!"

3.

Nastal ten krátký čas před úsvitem, kdy krajinu zahalí největší temnota. Ticho, které se jako příkrov vznášelo nad bažinatými rákosinami a mlhou zahaleným zálivem, porušil nezvyklý zvuk. Ten zvuk nezpůsobil ani probuzený vodní pták, ani žádné zvíře, ale člověk. Člověk, který se pracně prodíral hustým rákosím sahajícím mu nad hlavu.
Kdyby byl přítomen nějaký pozorovatel, viděl by, že je to žena, vysoká a světlovlasá, jejíž potrhaná tunika se jí lepila na půvabné tělo. Oktávie uprchla v největším zoufalství, každý nerv jejího mladého těla se ještě chvěl odporem po zkušenostech ze zajetí, které se pro ni stalo skutečně nesnesitelným.
Bylo pro ni dost potupné už to, že se stala majetkem Jehungira Agy. Ale ten ji ve své promyšlené, zvrhlé krutosti daroval šlechtici, jehož jméno bylo synonymem pro zvrhlost i v samotném Khawarizmu. Při vzpomínkách na to, co zažila a musela snášet ještě před krátkým časem, se otřásla odporem a hrůzou. Nesmírné zoufalství jí nakonec dodalo dost sil a odvahy k tomu, aby sešplhala z cimbuří Jelal Chánovy pevnosti po provazovém žebříku, který si narychlo svázala ze závěsů a čalounění komnaty, kde byla uvězněna. Šťastná náhoda jí přivedla do cesty koně uvázaného o samotě. Prchala na něm celou noc a svítání ji zastihlo se schváceným zvířetem na bažinatém mořském pobřeží. Roztřesená hrůzou z představy, co by ji očekávalo, kdyby byla dostižena a odvedena zpět Jelal Chánovi, vydala se nazdařbůh do močálů. Snažila se najít úkryt před pronásledovateli, kteří jí byli nepochybně v patách. Když rákosí zřídlo a voda jí vystoupila do půli stehen, spatřila před sebou mlhavou siluetu ostrova. Mezi pobřežím a ostrovem se sice rozprostíral široký pás moře, ale Oktávie nezaváhala ani okamžik. Brodila se dál, až jí drobné vlnky omývaly pas, pak se vrhla kupředu a způsob, jakým se ve vodě pohybovala, dával tušit

vytrvalost zkušeného plavce.
Teprve když se přiblížila k ostrovu, všimla si, že jeho břehy vystupují z vody kolmo, jako stěny podivné pevnosti. Zanedlouho doplavala až k ostrovu, ale brzy zjistila, že na příkrých stěnách není ani nad vodou, ani pod ní jediné místo, kde by se mohla na chvíli postavit a odpočinout si. Plavala dál a sledovala křivky příkrých břehů ostrova. Teď se dostavilo celkové vyčerpání z dlouhého útěku a olověná tíha jí začala svazovat ruce a nohy. Rukama zoufale tápala po hladké skále a náhle nahmátla jakýsi výklenek. S úlevným nadechnutím, které se podobalo spíše vzlyknutí, se vytáhla z vody a překulila se do něj. V matném světle hvězd se podobala mokré vodní bohyni.
Pak začala stoupat vzhůru po kamenných stupních, které se podobaly věky opotřebovanému schodišti. Pokračovala ve výstupu do chvíle, kdy ji tlumený skřípot vesel přinutil přitisknout se ke skále. Když napjala oči ze všech sil, měla pocit, že v místech, která před chvílí opustila, rozeznává nejasnou hmotu. Ve tmě si však na takovou vzdálenost nemohla být jistá, a proto když se zvuk neopakoval, pokračovala ve své cestě vzhůru. I kdyby to byli její pronásledovatelé, neměla jinou možnost, než se ukrýt v nitru ostrova. Věděla, že většina ostrovů v této části bažinatého pobřeží je neobydlených. Možná, že právě tenhle je úkrytem pirátů, ale ani piráti se k ní nemohou chovat hůř, než to zvíře, před kterým uprchla.
Pokračovala ve své cestě a hlavou jí letmo proběhla myšlenka na potulného kozáckého náčelníka. Srovnávala ho v duchu se svým bývalým pánem. Tam, ve stanech tábora u pevnosti Ghori, kde hyrkánští vyslanci vyjednávali se stepními válečníky, s ním bezostyšně koketovala. Jeho planoucí oči ji děsily a ponižovaly, ale jeho zájem byl přímý a divoký, nic nezakrýval a to ho v Oktáviiných očích stavělo vysoko nad Chána Jelala, nad tu stvůru, kterou mohla zplodit jen přecivilizovaná společnost.
Konečně vystoupila na vrchol ostrova a nejistě se rozhlédla po temných stínech, které ji obklopovaly. Husté stromy rostly skoro ke kraji útesů a vypadaly jako neprostupná černá zeď. Něco jí pleskavě přeletělo nad hlavou a ona se přikrčila, i když si uvědomovala, že to může být jen netopýr.
Vzhled těch ebenově černých stínů jí naháněl strach, ale zaťala zuby, zahnala myšlenku na jedovaté hady a vykročila kupředu. Na hustých, mechových polštářích její nohy nevydávaly ani ten nejmenší zvuk. Když vstoupila mezi stromy, okolní tma zhoustla. Stačilo pouhých pár kroků a útesy a moře jí zcela zmizely z dohledu. Dalších pár kroků a její orientační smysl ji zcela zklamal, cítila, že beznadějně zabloudila. Spletí hustých větví neprosvítala jediná hvězda. Tápala před sebou a naslepo postupovala kupředu. Pak se náhle zastavila.
Kdesi před ní se ozvalo rytmické dunění bubnu. To nebyl zvuk, který by v této noční době a na tomto místě očekávala. Pak náhle přestala věnovat pozornost bubnování, protože vycítila čísi přítomnost. Neviděla nic, ale věděla, že v temnotě těsně vedle ní něco nebo někdo stojí.
S tlumeným výkřikem uskočila, ale stačila si i ve své hrůze všimnout, že to, co ji uchopilo kolem pasu, byla lidská paže. Vykřikla znovu a s vypětím všech sil a se zoufalou silou se pokusila vyprostit se ze sevření. Její věznitel ji však zvedl jako dítě a bez nejmenších obtíží zdolal její odpor. Na zoufalé prosby i protesty odpovídal mlčením, a to v ní jen zesilovalo pocit hrůzy. Pak cítila, jak ji neznámý nese temným pralesem směrem ke vzdálenému bubnu, který hučel a duněl nocí.

4.

Ve chvíli, kdy první červánky úsvitu pozlatily moře, přiblížil se ke strmým břehům ostrova malý člun, ve kterém byl jediný muž. Jeho vzhled byl neobyčejně malebný. Kolem hlavy měl uvázaný karmínový šátek a široké hedvábné kalhoty podobně výrazné barvy měl přepásány širokým pásem, u kterého visel zakřivený scimitar v šagrénové pochvě. Boty z jemné a rytím zdobené kůže mluvily spíš o jezdci než námořníkovi, ale ve zručnosti, s jakou zacházel s malým člunem, by s ním mohl málokterý námořník soutěžit. Bílá hedvábná košile, široce rozevřená u krku odhalovala svalnatou hruď do tmava osmahnutou sluncem.
S vesly zacházel bez nejmenší námahy a na bronzových pažích se mu převalovaly mohutné pletence svalů s pružností, která připomínala pohyb obrovské kočky. V každém jeho hnutí, v každém rysu tváře se odrážela nezvyklá, intenzivní živost, která ho na první pohled odlišovala od většiny obyčejných mužů.

Jeho výraz však nebyl ani divoký, ani zachmuřený, i když v planoucích modrých očích dřímala divokost, která se mohla velmi snadno probudit. Byl to Conan – Cimmeřan, který dorazil do opevněného tábora kozáků před nedávnem. V té době byl jeho jediným majetkem kůň, meč a chytrá hlava a s tímto skromným vybavením si mezi kozáky brzo dobyl postavení náčelníka.
Dopádloval přímo ke kamennému schodišti, jako ten, kdo důvěrně zná své okolí, a přivázal člun ke skalnímu výčnělku. Pak se bez váhání vydal vzhůru. Pohyboval se bystře a opatrně, ne snad proto, že by očekával skryté nebezpečí, ale prostě proto, že po letech divokého a nebezpečného života, který žil, se opatrnost stala součástí jeho já.
To, co Ghaznavi považoval za zvířecí instinkt nebo jakýsi podivný šestý smysl, byly neuvěřitelně ostře vybroušené základní smysly a schopnosti barbara. Conan ve skutečnosti neměl žádný instinkt, který by mu řekl, že právě v této chvíli jej z úkrytu v rákosí na pevnině pozorují lidé.
Jak stoupal vzhůru, jeden z pozorovatelů se zhluboka nadechl a velice opatrně pozvedl luk. Jehungir jej chytil za zápěstí a divoce mu zasyčel do ucha. "Hlupáku! Chceš nás prozradit? To nevidíš, že je mimo dostřel? Jen ať si vyleze nahoru. Bude hledat tu holku. Ještě tady chvíli zůstaneme. Třeba vycítil naši přítomnost, nebo uhádl, že je to past. Možná má někde ukryty své lidi. Počkáme. Jestliže se během hodiny nestane nic podezřelého, přeplavíme se k úpatí schodiště a tam si na něj počkáme. Jestli se nevrátí za rozumnou dobu, část z nás se vypraví nahoru a uspořádá na něj lov. Když to však nebude nezbytně nutné, rád bych se tomu vyhnul. Kdybychom za ním opravdu museli do těch křovin, mnozí z nás by to měli spočítané! Raději bych ho srazil šípy z bezpečné vzdálenosti."
Nic netušící kozák se zatím ponořil do hlubin pralesa. V měkkých kožených botách se pohyboval naprosto nehlučně a jeho pohled prohlížel dychtivě každý stín. Netrpělivě očekával okamžik, kdy zahlédne tu překrásnou, dlouhovlasou krasavici, o které se mu zdávalo od toho dne, kdy ji zahlédl v průvodu Jehungira Agy pod hradbami pevnosti Ghori.
Byl by po ní zatoužil, i kdyby se k němu chovala odmítavě. Její tajemné pohledy a letmé úsměvy mu však zpěnily krev. Celou silou své divoké povahy, toho hlavního dědictví předků, zatoužil po té zlatovlasé a bílé ženě pocházející z civilizovaného světa.
Na Xapuru nebyl poprvé, před necelým měsícem se tady sešel tajně k poradě s pirátskými posádkami. Proto dobře věděl, kde je. Blížil se k místu, odkud je možné vidět tajemné zříceniny, podle kterých byl ostrov pojmenován, a hlavou mu proběhlo, že se dívka možná ukrývá právě tam. Myšlenka mu ještě neodezněla v hlavě, když se náhle zastavil jako zkamenělý.
Mezi stromy před ním se tyčilo cosi, co popíralo veškerou logiku. To je přece nemožné. Uprostřed pralesa se zvedala vysoká, tmavozelená zeď, přerušovaná na vrcholku v pravidelných intervalech střílnami a nad ní bylo vidět špičky věží!
Conan stál jako ochrnutý pod vlivem skutečnosti, která byla zcela nepopiratelná, a přece odporovala zdravému rozumu. Nepochyboval ani o svých smyslech, ani o své příčetnosti, ale bylo jasné, že tady narazil na něco šíleného. Před necelým měsícem byly tady, mezi těmito stromy pouhé zříceniny. Co to muselo být za člověka, jehož ruce navršily během několika minulých týdnů tu mamutí stavbu, která se mu tyčila před očima? A co víc, bukanýři, kteří neúnavně brázdili Vilajetské moře, by si jistě všimli tak nesmírné stavby a byli by na ni kozáky upozornili.
Pro celou věc neexistovalo žádné vysvětlení, a přece tu stála pevnost. On, Conan, byl na Xapuru a tohle fantastické množství zdiva je také na Xapuru. Je to šílené, nemožné, nesmyslné, ale je to skutečnost.
Conan se obrátil a chystal se vyrazit co nejrychleji zpět džunglí, dolů po kamenných stupních a přes modré vody zálivu ke vzdálenému táboru, ležícímu u ústí řeky Zaporosky. V tom okamžiku jej zachvátila bezdůvodná panika a dokonce myšlenka na to, že by měl zůstat poblíž tohoto vnitrozemského moře, mu byla odporná. Musí je nechat daleko za sebou, opustí kozácké tábory a vůbec stepi a položí mezi sebe a tajuplný Východ co největší počet mil. Chce být co nejdál od míst, kde mohou být v okamžiku základní přírodní zákony popřeny silami, jejichž ďábelský původ nebyl schopen uhodnout.
Na kratičký zlomek času se zachvěla budoucnost mnoha království, protože jejich osud byl závislý na tomhle pestře oblečeném barbarovi. Misku vah vychýlilo něco zcela zanedbatelného – pouhý útržek hedvábí, zachycený na nedalekém křoví, na který padl Cimmeřanův nejistý pohled.
Sklonil se k němu, nozdry se mu rozšířily a všechny nervy se mu rozechvěly neodbytnou pobídkou.

Tenhle průsvitný cár hedvábí, jak Conan poznal spíš srdcem než smysly, nesl neomylnou a svůdnou vůni, která se pojila k pružné postavě ženy z Jehungirova pavilonu. Takže ten rybář nelhal. Byla tady! Pak uviděl v jílovité půdě stopu. Byl to jediný otisk dlouhého, bosého chodidla. Nebyl to otisk ženské, ale mužské nohy a byl neobvykle hluboký. Souhrn těchto skutečností byl jasný. Muž, který tady stopu zanechal, nesl nějakou zátěž. A co jiného mohlo být tou zátěží, než dívka, kterou tady kozák hledal?
Cimmeřan tiše stál a modře planoucíma očima pozoroval temné obrysy větví, které prosvítaly mezi stromy. Proběhla jím vlna touhy po zlatovlasé ženě promíšená nenávistí vůči tomu, kdo ji unesl. A lidská vášeň v něm svedla vítězný boj se strachem divokého tvora. Přikrčil se jako lovící leopard a vydal se ke zdi. Využíval všechny možnosti, které mu poskytoval hustý porost, aby unikl pátravým pohledům, které možná obhlížely okolí z ochozů zdi.
Když se přiblížil, viděl, že stavba je vybudována ze stejného zeleného kamene, který tvořil dřívější ruiny, a najednou měl podivný pocit čehosi známého, povědomého. Jako by měl před sebou něco, co nikdy v životě neviděl, ale co znal ze sna nebo z vlastních myšlenek. Konečně rozluštil tajemství tohoto podivného pocitu. Zdi a věže stály přesně na místech, kde se dříve kupily pouze jejich zříceniny. Zdálo se, že se zvětralé a rozpadlé zdi přeměnily a vyrostly do podoby, kterou měly původně.
Když se Conan dostal až k úpatí zdi, nerušil ranní ticho jediný zvuk. Kolmé stěny vyrůstaly přímo z husté zeleně. Tady, na jižním konci Vilajetského moře rostla téměř tropická vegetace. Na hradbách nebylo vidět jedinou známku života, zevnitř stavby se neozýval jediný zvuk. Kousek vlevo viděl Conan obrovskou bránu a nebyl důvod se domnívat, že není zamčená a střežená. Conan však byl přesvědčený o tom, že žena, kterou hledá, je kdesi za tou zdí a cesta, kterou si zvolil, byla stejná jako on. Až krutě přímá.
Vysoko nad ním se větve obrostlé liánami napřahovaly ke střílnám na vrcholku zdi. Vyšplhal po mohutném kmeni stromu snadno jako kočka, a když se dostal nad úroveň zdi, zavěsil se oběma rukama na silnou větev a pomalu se rozhoupal. Prodlužoval výkyvy, až dosáhl potřebné rychlosti. Pustil se větve, proletěl vzduchem a dopadl pružně na vnitřní ochoz zdi. Tam se přikrčil a oči upřel do ulic města.
Obvod zdi se nezdál být veliký, ale množství kamenných budov, které se vešly dovnitř, bylo překvapující. Většinou byly tří až čtyřpatrové, měly ploché střechy a byly postaveny v čistém a jednotném architektonickém stylu. Ulice, podobné loukotím kola, ústily do osmiúhelníkového náměstí uprostřed města. Tam se rozkládala jakási vznosná budova, která se svými kupolemi a věžemi vévodila celému městu. Nikde v ulicích nebylo vidět jediného člověka, v žádném okně nezahlédl jedinou tvář, přestože slunce už pomalu stoupalo na oblohu. Ticho, které tady vládlo, bylo tichem mrtvého a opuštěného města.
Kousek stranou uviděl Conan úzké kamenné schodiště, které sestupovalo podél zdi dolů do ulice, a bez zaváhání se po něm vydal.
Domy byly postaveny tak blízko ke zdi, že v polovině schodiště bylo nejbližší okno vzdálené na pouhou délku paže. Zastavil se a nahlédl dovnitř. Okno nemělo mříž a hedvábné záclony byly zdrhnuty do stran saténovými šňůrami. Naskytl se mu pohled do místnosti, jejíž zdi byly pokryty tmavým sametem. Na podlaze ležely vysoké koberce a nábytek tvořily stolky a police z leštěného ebenu a nízká lehátka ze slonoviny pokrytá kožešinami.
Chystal se k dalšímu sestupu, když zaslechl kdesi dole v uličce kroky, které se přibližovaly. Dřív, než přicházející osoba obešla nároží a došla na místo, odkud by mohla Conana zahlédnout, překročil Conan úzký prostor, který ho dělil od okna, a s taseným scimitarem lehce seskočil na hustý koberec v místností. Na okamžik strnul nehybný jako socha, a když se nic nedělo, vydal se napříč místností k obloukovitému vchodu. Vtom se jeden ze závěsů odhrnul stranou. Látka zakrývala rozlehlý výklenek, ze kterého Conana pozorovala unylýma očima štíhlá, černovlasá dívka.
Conan ji napjatě sledoval, protože očekával, že začne vzápětí křičet. Dívka však pouze zívla a hebkou rukou si zakryla ústa. Potom postoupila kupředu a s jednou rukou přidržující závěs se zastavila přímo ve vchodu do výklenku.
Nebylo možné pochybovat o tom, že patří k bílé rase, přestože její pleť měla odstín dosti tmavý. Vlasy černé jako noční nebe měla rovně zastřižené nad čelem a jediný kus oděvu tvořil chomáč hedvábí, zdrhnutý kolem pružných boků.

Pak dívka promluvila, ale její jazyk Conan neznal, a proto zavrtěl hlavou. Dívka znovu zívla, lehce se protáhla a bez jediného náznaku strachu nebo překvapení promluvila znovu, tentokrát řečí, které Conan rozuměl. Byl to podivné zastaralý dialekt řeči Yuetshi.
"Hledáš někoho?" zeptala se tak lhostejně, jako by ozbrojení cizinci procházeli jejím pokojem několikrát denně.
"Kdo jsi?" odpověděl jí otázkou.
"Jmenuji se Yateli," odpověděla mu pomalu. "Musela jsem asi včera do rána něco slavit, protože jsem teď hrozně ospalá. A kdo jsi ty?"
"Já jsem Conan, kozácky hejtman," odpověděl a ostražitě ji pozoroval. Byl přesvědčen o tom, že její chování je pouhou pózou, kterou se snaží odvrátit jeho pozornost, aby mohla uprchnout z místnosti a vzbouřit celé okolí. A přece, hned vedle ruky jí visela sametová šňůra, která byla pravděpodobně určená k přivolání služebnictva, a dívka si jí ani nevšimla.
"Conan," zašeptala ospale. "Ty nejsi Dagonian. Řekla bych, že jsi nějaký žoldnéř. Uřízl jsi hlavy mnoha Yuetshiům?"
"S vodními krysami neválčím!" zavrčel.
"Ale oni jsou příšerně zlí," zamumlala. "Pamatuji si ještě dobu, kdy byli našimi otroky. Potom se vzbouřili, pálili a zabíjeli. Jen Khosatral–Khelova magie je držela mimo zdi našeho města," zarazila se a ve tváři jí zápasil úžas s ospalostí. "Já jsem zapomněla," pronesla udiveně. "Vždyť oni včera v noci přelezli zdi. Slyšela jsem výkřiky a viděla plát ohně. Také jsem slyšela lidi, kteří zoufale a marně volali Khosatrala." Zatřásla hlavou, jako by si chtěla vyčistit myšlenky. "Ale to není možné," mluvila spíš pro sebe, "protože jsem živá a myslela jsem, že jsem mrtvá. Ale, k čertu s tím vším!"
Přešla místnost, vzala Conana za ruku a táhla ho k nejbližšímu lehátku. Ve svém úžasu a nejistotě se nechal vést. Dívka se na něj usmívala jako ospalé dítě, nepřítomné oči jí tu a tam zakryly dlouhé, tmavé řasy. Prsty mu prohrábla husté černé vlasy, jako by se chtěla ujistit, že je skutečný.
"Byl to sen," znovu zazívala. "A možná, že se mi to všechno zdá. Je mi to jedno. Něco jsem zapomněla – nemohu si vzpomenout – je tady něco, čemu nerozumím, ale když zkouším přemýšlet, chce se mi hrozně spát. A konečně, vždyť na tom vůbec nezáleží."
"O čem to mluvíš?" zeptal se nejistě. "Řekla jsi, že včera v noci slezli hradby? A kdo?"
"Yuetshiové. Aspoň si myslím, že to byli oni. Obrovský mrak kouře zakrýval celé okolí, ale nahý divoch, celý zbrocený krví mě chytil za krk a vrazil mi do prsou nůž. Oh, jak to bolelo! Ale byl to jen sen, protože, podívej se, nemám tady žádnou jizvu." Pozorně prozkoumala svou půvabnou hruď a pak si sedla Conanovi na klín a ovinula mu pružné paže kolem krku. "Nějak si to nepamatuju," zamumlala a položila mu tmavou hlavu na široká prsa. "Všechno je takové mlhavé a rozmazané. To je jedno. Ty nejsi sen. Ty jsi silný. Užijme si život, dokud to jde. Miluj mne!"
Podepřel dívčinu lesklou hlavu mohutnou paží a s nefalšovaným potěšením ji políbil na plné, rudé rty.
"Jsi silný," opakovala slábnoucím hlasem. "Miluj mne – miluj..." Ospalý hlas ztichl, zasněné oči se zavřely, dlouhé řasy se sklopily nad hebké tváře; půvabné tělo Conanovi ochablo v náručí.
Zamyšleně na ni pohlížel. Zdála se být součástí podivného tajemství, kouzla, které se vznášelo nad celým městem. Tuhost a hebkost těla, které cítil pod pátravými prsty, ho však přesvědčila o tom, že v náručí svírá opravdu živou dívku, žádný poloskutečný sen. To však jeho zmatek nerozehnalo. Položil dívku na kožešiny na lehátku. Její spánek byl nepřirozeně hluboký. Došel k přesvědčení, že musela pozřít nějakou drogu, něco takového, jako byl xuthalský černý lotos.
Pak našel něco, co ho přinutilo dále přemýšlet. Mezi kožešinami na lehátku uviděl překrásnou skvrnitou kůži, na níž převládala zlatavá barva. Nebyla to žádná, ani sebelepší napodobenina. Ta kožešina byla pravá. A Conan dobře věděl, že zvíře, kterému kožešina patřila, vyhynulo před dobrými tisíci lety. Byla to totiž kůže velkého zlatého leoparda, který hraje tak důležitou úlohu v mnohých hyborských legendách a jehož podobu tak rádi zachytávali dávní umělci v barvách či mramoru.
Conan, potřásající hlavou v úžasu, prošel dveřním obloukem do klikaté chodby. Nad celým dvorem se vznášelo hrobové ticho. V té chvíli však k němu zvenku dolehl zvuk, který jeho bystrý sluch určil jako kroky někoho, kdo sestupuje po úzkém schodišti, pomocí kterého on sám vnikl do domu. Za okamžik už překvapeně naslouchal, jak na podlahu místnosti, kterou právě opustil, tiše dopadlo těžké tělo. Otočil

se a spěšně vyrazil klikatou chodbou, až se mu do cesty postavila překážka, u které se zastavil.
Na zemi ležela lidská postava, polovinou těla v chodbě a druhou polovinou v jakémsi temném výklenku. Výklenek normálně zakrývaly podivné dveře, k nerozeznání podobné části zdi. Byl to tmavý, štíhlý muž, oblečený jen do hedvábné bederní roušky. Měl vyholenou hlavu a nesmíme kruté rysy a ležel v poloze, která napovídala, že smrt ho zastihla v okamžiku, kdy procházel skrytými dveřmi. Conan se k němu sklonil a pátral po příčině jeho smrti. Zjistil však, že muž není mrtev, ale spí stejně hlubokým spánkem, jako dívka v místnosti u schodiště.
Proč si ten člověk vybral pro odpočinek tak nesmyslné místo? Z úvah nad tímto podivným chováním vytrhl Conana jakýsi zvuk, který se ozval z chodby za ním. Něco se k němu chodbou blížilo. Rychlý pohled mu řekl, že chodba končí o kus dál, u velkých dveří, které by mohly být zamčené. V okamžiku vytáhl nehybné tělo do chodby, vklouzl do výklenku a zasunul za sebou panelové dveře. Tiché klapnutí mu řeklo, že zámek zapadl. Stál v naprosté temnotě. Slyšel šoupavé kroky, které se zastavily přímo přede dveřmi, a po zádech mu přeběhl chladný záchvěv. Ten krok nepatřil ani člověku, ani zvířeti, které by znal.
Nastal okamžik napjatého ticha, následovaný tichým zaskřípěním dřeva a kovu. Natáhl ruku a ucítil, jak se namáhaný panel pomalu prohýbá dovnitř, jako by na něj zvenku působila jakási obrovská síla. Chystal se vytáhnout zbraň, když tlak náhle povolil a zvenčí se ozvalo jakési podivné, uslintané blábolení, při kterém se mu zježily vlasy v zátylku. Se scimitarem v napřažené ruce začal Conan ustupovat od zavřených dveří, až náhle pod nohou ucítil prázdno. Málem se zřítil dolů po úzkém schodišti, které vedlo do tmy.
V naprosté temnotě postupoval opatrně dolů a rukama tápal po zdech, aby našel nějaký jiný východ. Nic takového neobjevil. Ve chvíli, kdy byl přesvědčený o tom, že už není v domě, ale kdesi hluboko v podzemí, přešlo schodiště ve vodorovnou chodbu.

5.

Conan opatrně tápal tichým a temným tunelem. Bál se, že by v podlaze chodby mohly být šachty, do kterých by mohl spadnout. Po dlouhém putování však narazil nohama na úpatí jiného schodiště a vydal se po něm vzhůru. Na jeho vrcholku byly dveře zajištěné západkou, kterou se jeho citlivým prstům nakonec podařilo otevřít. Ocitl se v šedé, vysoké prostoře, v sále obrovských rozměrů. Podivné sloupy se rozbíhaly kolem pestrobarevných zdí a podpíraly klenbu. Kopule, současně průsvitná i matná, vypadala jako mraky zakrytá půlnoční obloha a působila dojmem nesmírné výšky. Jestli pronikalo kopulí dovnitř vnější světlo, muselo být podivně změněné.
V klamném šeru se Conan vydal napříč sálem, jehož podlahu tvořil holý zelený kámen. Obrovský prostor měl kruhový tvar, jeho oblé zdi byly porušené pouze na jedné straně vysokými dvoukřídlými vraty z bronzu. Přímo proti této vstupní bráně, na stupni umístěném u zdi, stál mohutný měděný trůn, k němuž vedlo široké schodiště. V tom okamžiku také Conan spatřil, co leží na trůně, a s pozvednutým scimitarem uskočil zpět.
Když se však věc na trůně nepohnula, prohlédl si ji pozornýma očima a nakonec vystoupil po lesklém schodišti, aby se na ni podíval zblízka. Na trůně ležel stočený obrovský had, vytesaný zřejmě z jakési hmoty podobné nefritu. Každá šupina byla tak zřetelná, jako by odporný plaz byl skutečný. Duhové barvy byly zachyceny s neobyčejnou živostí. Velká klínovitá hlava byla napůl ukrytá v závitech těla, takže ani oči, ani čelisti nebylo vidět. Odkudsi z Conanova podvědomí se pomalu vynořilo poznání. Had měl určitě představovat jednu z těch hrozných oblud, které byly v dávné minulosti postrachem bahnitých oblastí na jihu Vilajetského moře. Ale i tihle hadi, právě tak jako zlatí leopardi, vyhynuli před stovkami let. Conan tu a tam viděl v obřadních chýších Yuetshiů malé, hrubě zpracované podoby těchto hadů, a kromě toho se o nich několikrát zmiňovala proslulá Skélská kniha, která čerpala z těch nejstarších pramenů. Conan hleděl na šupinaté tělo s určitým obdivem. Had byl tlustý jako jeho stehno a musel být mnoho metrů dlouhý. Conan se naklonil kupředu a ve své zvědavosti položil ruku na šupinatou kůži. Vzápětí se mu srdce téměř zastavilo. Vlasy se mu zježily a krev mu ztuhla v žilách. Pod rukou neucítil

hladký tvrdý povrch skla, kovu či kamene, ale poddajnou, vlahou hmotu – tělo žijícího tvora. Hmatem zachytil pomalý, pravidelný tep.
V podvědomém odporu ucukl rukou. Čepel se mu zachvěla v ruce a téměř se dusil odporem a hrůzou. Opatrně ucouvl ke schodišti a pak, v jakémsi podivném transu, s očima upřenýma na tu příšernou věc na měděném trůnu, sestupoval s tou největší opatrností pozpátku dolů. Obluda se nehýbala.
Došel k bronzovým vratům a pokusil se je otevřít. Srdce měl až v krku a potil se strachem při pomyšlení, že budou zamčena a on tu bude zavřený s tím příšerným plazem. Křídla vrat však pod jeho rukama povolila, Conan prošel ven a vrata za sebou pečlivě zavřel.
Ocitl se v široké chodbě, jejíž vysoké stěny byly pokryty závěsy. Světlo, které do ní vnikalo, bylo stejně klamné jako světlo v kruhové síni. Obrysy vzdálenějších předmětů byly nejasné a to vzbuzovalo v Cimmeřanovi pocit nejistoty. Probouzelo to v něm představy hadů, kteří se pod pláštěm šera plíží okolo. Další dveře na konci chodby se mu zdály být v tomto klamném světle míle vzdálené. Těsně vedle něj však závěsy tvořily záhyby, které dávaly tušit, že se za nimi skrývá průchod. A když Conan opatrně odhrnul těžkou látku, objevil úpatí úzkého schodiště, které vedlo vzhůru.
Na okamžik zaváhal, a pak zaslechl z kulaté síně, kterou před chvíli opustil, tentýž podivný šoupavý krok, který slyšel, když se nahoře v domě ukrýval za dveřním panelem. Sledoval ho snad ten neznámý tvor podzemní chodbou až sem? Zatáhl za sebou závěs, a když pečlivě upravil jeho záhyby, vyběhl spěšně po schodišti.
Schody vyústily kdesi nahoře do další klikaté chodby a Conan vstoupil do prvních dveří, na které narazil. Jeho zdánlivě bezcílné bloudění mělo dva důvody. Za prvé se snažil najít východ z této tajemné budovy a za druhé se pokoušel najít jakoukoliv stopu, která by ho dovedla k nemedijské dívce. Byl čím dál tím víc přesvědčen o tom, že je vězněna právě tady, v této budově, ať už to byl palác či chrám. Byl si jistý, že se ocitl v té obrovské stavbě dominující městu, kterou zahlédl z hradeb, a bylo tedy pravděpodobné, že tady sídlí vládce. Ať už zajal zlatovlasou dívku kdokoliv, jistě ji přivedl právě sem před pána celého města.
Tentokrát se ocitl v jakési komnatě. Právě se chystal vrátit, když uslyšel, jak se zajednou zdí ozval hlas. V místnosti byly pouze ty dveře, kterými vstoupil, ale když se přitiskl ke zdi, docela zřetelně rozeznával jednotlivá slova. Ledový záchvěv mu přeběhl po zádech. Tam za zdí slyšel nemedijštinu, ale hlas, který mluvil, nepatřil člověku. Ozývala se v něm podivná, nepřirozená a kovová zvučnost, zněl jako dunění zvonu uprostřed noci.
"Tam v hlubině nebylo života, kromě toho, který byl sjednocen v mé osobě," duněl hlas. "Nebylo tam ani světlo, ani pohyb, ani zvuk. Jen nutkání, vycházející z prostoru ležícího kdesi mimo život, mne vedlo a pobízelo na cestě vzhůru, slepé, necitelné a nesmiřitelné. Stoupal jsem nekonečnými vrstvami temnot, celé věky věků..."
Pod vlivem toho dunivého tónu zapomněl Conan přikrčený u zdi na své okolí. Hypnotická síla hlasu byla taková, že způsobila podivnou změnu Conanova vnímání. Zvuk stvořil iluzi zrakového vjemu. Conan přestal vnímat hlas, z něhož zůstaly jen vzdálené, neurčité vlny tónu. Přenesl se do jiné doby a jiného života, přestal být sám sebou a přihlížel proměnám bytosti, kterou lidé pojmenovali Khosatral–Khel, bytosti, která se připlazila před dávnými věky z hlubin věčné noci a času, aby se oděla látkou hmotného vesmíru.
Lidské svaly však byly příliš ubohé, příliš nedokonalé na to, aby udržely tu hroznou koncentraci síly, která se jmenovala Khosatral–Khel. Proto přijal tvar a vzhled člověka, ale jeho tělo nebylo z masa, jeho kosti nebyly kostmi, jeho krev nebyla krví. Popíral přírodní zákony, svou podstatou se rouhal přírodě samotné, protože byl schopen žít, myslet a jednat jako člověk, přestože hmota jeho těla nikdy nepoznala tep a pohyb živoucího tvora.
Procházel světem jako bůh, protože mu nemohla ublížit žádná pozemská zbraň a staletí pro něj byla totéž, co pro člověka hodiny. Při svých cestách narazil i na primitivní nárůdek obývající ostrov Dagonii a z rozmaru a pro vlastní potěšení se rozhodl darovat této rase kulturu a civilizaci. S jeho pomocí vybudovali město Dagon, kde žil celý jejich nárůdek a Khosatral–Khela uctíval jako svého boha. Podivní a strašní byli jeho služebníci, které přivolal ze vzdálených a temných koutů světa, kde tu a tam přežívaly příšerné zbytky dávno zapomenutých dob. Jeho dagonský palác byl propojen s každým

domem ve městě sítí podzemních chodeb, kterými kněží s vyholenými hlavami přinášeli nebožáky určené k obětování.
Pak, po mnoha stech letech, se na přilehlém mořském pobřeží objevil jiný, divoký a krutý národ. Ti lidé si říkali Yuetshiové a v dlouhém a divokém boji podlehli dagonským. Ti je zotročili a téměř celou jednu generaci pak zmírali na Khosatralově oltáři.
Jeho kouzla je udržovala v poddanství. Pak se jakýsi jejich kněz, vychrtlý muž neznámého původu, vydal na dlouhou cestu do divočiny a když se vrátil, přinesl s sebou zvláštní nůž, který nebyl vyroben z hmoty této země. Byl vykován z meteoru, který přeletěl jako planoucí šíp oblohou a zapadl do vzdáleného údolí. Otroci povstali. Jejich nože se zubatou, zahnutou čepelí stínaly dagonské muže jako ovce a proti kouzelné moci nebeského nože byla Khosatralova kouzla bezmocná. Zatímco masakr a vraždění zuřily v ulicích města, které se dusily kouřem požárů, v tajemném chrámu se odehrával nejpochmurnější akt tohoto pochmurného dramatu. Jako jeviště sloužila část chrámu, ležící za kulatým sálem, kde se leskl měděný trůn a jehož zdi byly skvrnité jako hadí kůže.
Kněz Yuetshiů vyšel z tohoto chrámu sám. Nezabil svého nepřítele, protože s ním měl své úmysly. Chtěl ho mít v záloze jako hrozbu, kterou by udržel v poslušnosti vzpurné poddané. Khosatrala nechal ležet na zlatém katafalku a magický nůž mu položil na hruď. Mocné zaklínadlo ho mělo udržovat nehybného a v bezvědomí až do soudného dne.
Roky však plynuly, kněz Yuetshiů zemřel a věže opuštěného Dagonu se rozpadly. Ze starých pověstí zbyly jen útržky a počet Yuetshiů se neustále zmenšoval. Přírodní pohromy, epidemie a války způsobily, že z kdysi pyšného lidu zbyly roztroušené zbytky, které živořily ve špíně podél pobřeží.
Jen tajemný chrám odolával zubu času, až neuvěřitelná souhra náhod způsobila, že jeho kopuli zasáhl blesk. Zvědavý rybář se zatoulal právě do těch míst, pozvedl z hrudi nehybného boha kouzelný nůž a zlomil tak kletbu, která na něm spočívala. Khosatral–Khel se probudil, ožil a znovu se stal mocným. Pro své vlastní potěšení vzkřísil znovu město v té podobě, jakou mělo před svým pádem. Svou magií pozvedl věže z tisíciletého prachu a způsobil, že se lidé, jejichž zbytky tlely celé věky, probrali znovu k životu. Bohužel, lidé, kteří byli takto vyrušení z objetí smrti, mohou žít jen zčásti. V nejtajnějších koutech jejich duší a mysli se stále skrývá nepokořená smrt. Proto se dagonští v noci pohybovali a milovali, nenáviděli a hodovali a na pád Dagonu a svou vlastní smrt vzpomínali jen jako na podivný sen. Pohybovali se v jakémsi kouzelném ovzduší iluzí, cítili, že jejich existence je podivná, ale nesnažili se zjistit, proč tomu tak je. S příchodem dne pak upadali do hlubokého spánku, z nějž se budili znovu s příchodem noci, která je příbuznou smrti.
Tohle všechno proběhlo Conanovi před očima v pestrém panoramatu, zatímco se krčil za zdí té malé místnosti. Jako by se mu rozum zastavil. Jeho jistota a příčetnost zmizely jako odváté větrem a zanechaly ho uprostřed vesmíru stínů, kterým procházely maskované postavy děsivých podob. Do zvonění toho hlasu, který zněl jako hrana, určená přírodním zákonům planety, se ozval zvuk, který připoutal Conanovu myšlenku pevným poutem a vrátil jeho já zpět ze světa šílenství. Za zdí se ozval hysterický ženský vzlykot.
Bezděky uskočil.

6.

Trpělivost Jehungira–Agy, který čekal se svými muži v malém člunu ukrytém v rákosí, se zatím vytrácela. Uběhla už víc než hodina a Conan se nevracel. Bezpochyby stále ještě prohledával ostrov a pátral po Oktávii, o jejíž přítomnosti byl přesvědčený. Agu však napadlo i něco jiného. Co když hejtman nechal své bojovníky skutečně někde nablízku a co když se stanou netrpělivými a vyrazí na ostrov, aby zjistili, co se děje? Jehungir pokynul mužům u vesel, dlouhý člun vyklouzl z rákosí a rozjel se ke kamennému schodišti.
Aga nechal na stráži půl tuctu mužů a s sebou vzal zbytek, to znamená deset silných lučištníků z Khawarizmu, oblečených do tygřích kůží a lesklých špičatých helmic. Celá skupina se vydala pomalu do nitra ostrova. Postupovali jako lovci po stopě lva, obezřetně, s šípy připravenými na tětivách. Kolem

vládlo naprosté ticho. Jen jedenkrát jim nad hlavou proletělo cosi zeleného, pravděpodobně papoušek, který s hlasitým pleskotem křídel zmizel mezi stromy. Jehungir náhlým pohybem zastavil celou skupinu a všichni v úžasu zírali na vrcholky věží, které prosvítaly mezi stromy před nimi.
"U Tarima!" promluvil tiše Jehungir. "Piráti obnovili ty ruiny! Conan je určitě tam. To musíme prozkoumat. Opevněné město tak blízko pevniny! Za mnou!"
S dvojnásobnou opatrností se vydali na další cestu. Hra se změnila. Z pronásledovatelů a lovců se stali zvědové.
A zatímco se on a jeho vojáci plížili hustým porostem, muž, kterého hledali, byl v nebezpečí mnohem větším, než jakým mu hrozily jejich dlouhé šípy.
Conan si se zachvěním uvědomil, že dunivý hlas za zdí ztichl. Stál jako socha a oči upíral na závěs, zakrývající vchod. Byl si jistý, že se tam v nejbližším okamžiku objeví něco příšerného.
Místnost se ztrácela ve stínech a šeru a Conanovi naskočila husí kůže. Viděl, jak se ze šera pomalu vynořují obrysy hlavy a obrovských ramen. Nebyl slyšet zvuk kroků, ale neurčitý obrys se blížil a nabíral přesnější podobu, až Conan poznal, že je to postava obrovského muže. Ten byl oblečený v suknici přidržované šagrénovým opaskem a na nohou měl jednoduché sandály. Dlouhé černé vlasy, nad čelem rovně zastřižené, mu na spáncích přidržoval zlatý kruh. Conan se s úžasem díval na rozměry obludných ramen, šíři klenutého hrudníku, na pletence a uzly svalů, které se rýsovaly jak na těle, tak na končetinách tohoto stvoření. V jeho tváři nebyla jediná slabost, jediný záchvěv milosrdenství. Oči hořely podivnou, nelidskou září. A Conan věděl, že před ním stojí Khosatral–Khel, pradávný tvor, který vystoupil z Hlubiny, bůh Dagonie.
Nepadlo jediné slovo. Nebylo to potřeba. Khosatral rozpřáhl mohutné paže, Conan se přikrčil, vyrazil jako blesk kupředu a ťal po břichu svého protivníka. Pak uskočil zpět a oči mu zablýskaly v úžasu. Ostrá čepel jeho scimitaru zazvonila na obrově těle jakoby dopadla na kovadlinu a odrazila se bez účinku. Pak se Khosatral–Khel vrhl na Conana.
Došlo ke srážce, ke chvilkovému propletení těl a vzápětí se Conan vytrhl ze sevření a uskočil. Každý sval v těle se mu chvěl po námaze, kterou si od něj tohle krátké měření sil vyžádalo. Krev mu prýštila všude tam, kde se ho dotkly ty nelidské prsty a sedřely mu kusy kůže. V okamžiku, kdy se dostal do sevření svého nepřítele, zažil vrcholné šílenství znásilněné přírody – to, co ho zraňovalo, nebylo lidské maso, šlachy a kosti, ale oživlý a zneužitý kov, proti síle jeho lidského těla stálo tělo z oživlého kovu.
V šeru místnosti se Khosatral tyčil nad Cimmeřánem. Jakmile se ty strašlivé prsty jednou sevřou, je konec, nepovolí, dokud se v nich tělo člověka nepromění v mrtvou hmotu. Zdálo se, že ve stínech místnosti bojuje smrtelný člověk s obludou, která vystoupila z příšerného snu.
Conan odhodil neužitečný meč, zvedl těžkou lavici a vší silou ji hodil po svém nepříteli. Málokterý muž by takovou váhu uzvedl, natož aby s ní hodil, jako to udělal obrovský Cimmeřan. Zasáhla Khosatrala přímo do mohutné hrudi a rozpadla se v dešti třísek. Drtivý úder však s rozkročeným obrem ani nepohnul. Jeho tvář ztratila poslední zbytek lidského výrazu, kolem hlavy se mu objevila ohnivá záře a obr se pohnul kupředu jako kráčející věž.
Zoufalým trhnutím serval Conan se zdi obrovský kus závěsu a zatočil s ním nad hlavou jako rybářskou sítí. S větším vypětím sil, než jaké potřeboval na zvednutí lavice, přehodil látku Khosatral–Khelovi přes hlavu. Khosatral na okamžik zakolísal, látka ho oslepila a omezila v pohybu. Husté záhyby silného a zároveň pružného sametu vzdorovaly jeho síle mnohem víc, než dřevo nebo kov. V tom krátkém okamžiku sebral Conan se země svůj scimitar a rychlostí blesku vyběhl na chodbu. Hned nato se stejně rychle vrhl do prvních dveří, které uviděl, ty za sebou přirazil a zasunul závoru.
Pak se otočil a zastavil se jako zasažený bleskem. Všechna krev se mu nahrnula k srdci. Na hedvábných polštářích, skrčená do nešťastného uzlíčku, s očima zamlženýma hrůzou, se krčila právě ta, pro kterou se odvážil celého tohoto dobrodružství. Zlaté vlasy jí zakrývaly nahá ramena. Na okamžik Conan zapomněl na hrůzu, která je mu v patách. K vědomí ho přivedl drtivý náraz, který dopadl na.dveře. Zvedl dívku a rozběhl se ke dveřím, které vedly z místnosti na druhé straně. Dívka byla tak vyděšená a ochrnutá strachem, že mu nebyla schopná ani odporovat, ani pomoci. Jediný zvuk, který byla schopna vydat, bylo tiché vzlykání.
Conan neplýtval časem na to, aby zjišťoval, zda dveře jsou nebo nejsou otevřené. Jedinou ranou těžké

čepele urazil zámek a ve chvíli, kdy probíhal dveřmi ke schodišti za nimi, stačil koutkem oka zachytit, jak horní část prvních dveří praskla a v zubatém otvoru se objevila hlava a ramena Khosatral–Khela. Děsivý kolos drtil těžké dveřní výplně jako skořápky.
Conan pádil vzhůru po schodech a dívku nesl přes rameno stejně snadno jako dítě. Neměl nejmenší pojem o tom, kam se dostane, ale schody nakonec skončily u dveří menší kulaté místnosti s kupolovitým stropem. Za nimi se po schodech hnal Khosatral–Khel, tiše a rychle jako vítr smrti.
Zdi místnosti i dveře byly z dobré oceli. Conan dveře zavřel a rychle zastrčil mohutné závory, kterými byly vybaveny. Napadlo ho, že tohle bude komnata samotného Khosatrala, kde se zamyká, aby mohl klidně odpočívat bez obav před obludami, které povolal z temnot, aby mu sloužily.
Obrovské závory ještě docela nezapadly, když se těžké dveře otřásly pod útokem železného obra. Conan pokrčil rameny. Tady cesta končí. Z téhle místnosti nevedly žádné další dveře, žádné okno. Vzduch i podivné mlhavé světlo sem přicházely světlíky v kopuli. Conan ohmatal zubaté ostří scimitaru. Teď, když věděl, že je v pasti, byl zcela klidný. Udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby se jim podařilo uprchnout. Všechno teď bylo jednoduché. Až železný obr rozbije dveře a vrhne se dovnitř, vybuchne ještě naposled Conanova barbarská povaha a vyústí v divoký záchvat válečného šílenství. Cimmeřan dobře věděl, že jeho zbraň mu už nepomůže, věděl, že není úniku, ale bylo v jeho přirozenosti nevzdat se ani v té nejzoufalejší situaci a zemřít v boji. V této chvíli však nemohl dělat nic a jeho klid nebyl ani vynucený, ani předstíraný.
Pohled, který tu a tam obracel ke své společnici, byl stejně upřený a obdivný, jakoby měl před sebou dalších sto let života. Když zavíral závory, upustil ji docela neobřadně na zem. Dívka se teď pozvedla na kolena a podvědomě si upravovala husté vlasy a zbytky oblečení. Conanovy modré oči zaplály, když si s obdivem prohlížel její zlatou hlavu, upřímné veliké oči, mléčnou pleť kypící zdravím, pevné obliny prsou a lákavou křivku nádherných boků.
Když se dveře otřásly a jeden z nýtů na závoře se zaskřípěním vypadl, vydralo se dívce z hrdla tiché zaúpění.
Conan se ani neohlédl. Věděl, že dveře ještě chvíli vydrží. "Řekli mi, že jsi utekla," obrátil se k ní. "Objevil se u nás jakýsi rybář z kmene Yuetshi a ten mi řekl, že se schováváš na Xapuru. Jak se jmenuješ?"
"Oktávie," odpověděla mechanicky. Pak se jí z hrdla vyřinul celý proud slov. Zoufalými prsty ho chytila za ruku. "Oh, Mitro, co je to za hrozný sen? Ti lidé – ti hnědí – jeden z nich mé chytil v pralese a přinesl mě sem. Pak mě přinesli k té – k té – té věci. Řekl mi, řekl, že – zešílela jsem? Nebo se mi to zdá?"
Cimmeřan vrhl pohled ke dveřím, které se prohnuly pod dalším nárazem jako pod útokem dobývacího berana.
"Bohužel," odpověděl. "To není sen. Ty závěsy pomalu povolují. Je divné, že i ďábel musí vyvrátit dveře jako obyčejný člověk, když se chce dostat dovnitř. Ale i tak, jeho síla je silou ďábla."
"Nemůžeš ho zabít?" vydechla zoufale. "Jsi tak silný."
Conan považoval za zbytečné dívce lhát. "Kdyby bylo v silách smrtelníka zabít toho tvora, byl by teď už mrtvý," odpověděl. "Na jeho břiše jsem si zničil tuhle čepel."
Oči se mu zamlžily. "Takže musíš zemřít a já musím – oh, u Mitry!" vykřikla v náhlém záchvatu hrůzy a Conan ji chytil za ruce ve strachu, že si něco udělá. "Řekl mi, co udělá se mnou!" zavzlykala. "Zabij mne! Setni mne svým mečem dřív, než ty dveře vyrazí!"
"Udělám, co budu moci," odpověděl jí. "Obávám se, že toho nebude mnoho, ale pokusím se, abys měla šanci dostat se ke schodišti. Pak musíš běžet přímo k pobřeží. Jestli se ti podaří dostat z paláce, máš pořád naději uprchnout mu. U úpatí skalních stupňů mám uvázaný člun. Všichni obyvatelé města teď ve dne spí."
Skryla tvář do dlaní. Conan zvedl scimitar a připravil se u praskajících dveří. Ten, kdo by ho pozoroval, by těžko řekl, že barbar čeká na smrt, kterou považuje za nevyhnutelnou. Jen jeho oči snad byly modřejší a ruka se zbraní více sevřená, to bylo vše.
Nakonec pod divokými útoky zvenčí závěsy dveří povolily. Dveře se zakývaly a zůstaly viset jen na vnitřních závorách. I tyto masivní kovové pásy však povolovaly, ohýbaly se a vyvlékaly se z kovových zárubní. Conan celé to dění pozoroval s téměř neosobním zájmem a tiše záviděl oblude její nadlidskou

sílu.
Pak útok bez jakéhokoli varování skončil. V nastalém tichu uslyšel Conan i další zvuky zvenčí. Pleskot křídel a mumlavý hlas, který zněl jako kvílení vetru v půlnočním stromoví. Pak se rozhostilo ticho, ale Conan měl pocit, že se změnilo celé ovzduší. Byly to vybroušené smysly tvora, žijícího v divočině, které mu řekly, že pán Dagonu už nestojí před rozbitými dveřmi.
Vyhlédl ven trhlinou v ocelové desce dveří. Odpočívadlo před nimi bylo prázdné. Vytáhl pokroucené závory a odtáhl stranou téměř vyvrácené dveře. Khosatrala nebylo vidět, ale odkudsi zdola uslyšel Conan skřípavý zvuk kovových dveří. Nebyl si jistý, jestli železný obr plánuje jinou ďábelskou léčku nebo jestli ho odvolal ten podivný huhlavý hlas. Neměl však v úmyslu mařit čas zbytečnými úvahami. Zavolal na Oktávii a cosi nového v jeho hlase ji téměř proti její vůli přinutilo vyskočit a přistoupit ke dveřím.
"Co se děje?" vydechla.
"Nezdržuj se otázkami!" chytil ji za zápěstí. "Pospěš si!" S novou možností se úplně změnilo i jeho chování. Oči mu modře zaplály, hlas zvýrazněl. "Nůž!" mluvil spíš pro sebe a s divokým spěchem táhl dívku dolů po schodech. "Kouzelný nůž Yuetshiů! Nechal ho ležet v chrámu! Já – " Jeho hlas se náhle vytratil, když se mu v mysli vybavilo místo, o kterém mluvil. Místnost s nožem musela přiléhat přímo ke kulatému sálu s měděným trůnem. Conanovi vyrazil po těle pot. Jediná cesta k noži vedla přes sál s měděným trůnem, na kterém dřímalo to příšerné stvoření.
Conan však nezaváhal. Rychle seběhli ze schodů, proběhli menší místností, sestoupili po dalších schodech a dorazili do velikého šedého sálu s podivnými závěsy. Po železném obrovi nebylo nikde ani stopy. Conan zastavil před obrovskými dvoukřídlými vraty z bronzu. Chytil Oktávii za rameno a zatřásl jí.
"Poslyš!" vyštěkl jí do ucha. "Já teď půjdu dovnitř a zavřu za sebou. Ty zůstaneš stát tady a budeš dávat dobrý pozor. Kdyby se objevil Khosatral, zakřičíš na mne. Kdybys naopak slyšela křičet ty mne, dáš se na útěk a budeš prchat, jako bys měla v patách samotného ďábla a to taky pravděpodobně mít budeš. Musela bys běžet k těm dveřím na druhé straně sálu, protože já už ti nebudu schopný pomoci. Teď jdu pro ten kouzelný nůž!"
Než mohla vyslovit protest, který se jí dral na rty, proklouzl skulinou mezi křídly vrat a přirazil je za sebou. Pečlivě spustil závory, ale nevšiml si, že je možné s nimi manipulovat i zvenčí. V pochmurném šeru jeho oči zamířily k tomu podivnému trůnu. Ano, ta šupinatá obluda tam stále ještě ležela, tak jak ji viděl poprvé. Většina trůnu se ztrácela pod obrovskými záhyby hadího těla. Za trůnem uviděl malá dvířka, kterých si předtím nevšiml, a věděl, že tudy vede jeho cesta. Aby se k nim dostal, musel vystoupit po schodišti a projít na dosah ruky kolem trůnu.
I vítr by způsobil větší hluk než Cimmeřanova opatrná chodidla. S očima upřenýma na gigantického plaza pomalu vystupoval po schodišti. Had se nehýbal. Už už se natahoval po klice malých dvířek...
Závora na bronzových vratech kovově zaduněla a Conan potlačil divokou kletbu, když uviděl, že dovnitř vstupuje Oktávie. V nezvyklém šeru se okolo sebe nejistě rozhlížela a Conan, který si netroufl ji nahlas varovat, stál mlčky a napjatě ji pozoroval. Vtom ho Oktávie spatřila a rozběhla se ke schodišti s výkřikem: "Já chci jít s tebou! Mám strach zůstat tam sama – oh!" Teď teprve spatřila obludu ležící na trůně a v panické hrůze divoce vykřikla. Klínovitá hlava se náhle vysunula ze šupinatých závitů a natáhla se směrem k ní.
Pak se začaly hadí závity jeden za druhým plynule rozvinovat a klouzaly dolů z trůnu. Odporná hlava mířící k ochromené dívce se kývala vysoko ve vzduchu.
Conan překonal prostor mezi místem, kde stál a trůnem jediným obrovským skokem. Těžká čepel scimitaru, vedená celou jeho silou, zasvištěla vzduchem a had vyrazil do protiútoku takovou rychlostí, že zastihl Cimmeřana uprostřed tohoto skoku a zastavil ho v půli cesty závity svého mohutného těla. Conanův útok minul cíl, zasáhl sice silné hadí tělo, ale pouze ho zranil a čepel se svezla po kamenné dlažbě.
Pak už se zmítal a zápasil na širokém schodišti, kde ho jeden za druhým obtáčely, drtily a dusily závity hadího těla. Pravou ruku měl stále volnou, ale zatím se mu nenaskytla vhodná příležitost k úderu. Dobře věděl, že ten úder musí být smrtelný, protože další příležitost se mu už nenaskytne. S nesmírným vypětím všech svých sil se pomalu vztyčil. Svaly a šlachy mu naběhly jako mohutná lana, žíly na spáncích hrozily

prasknutím. Postavil se na široce rozkročených nohou a na těle nesl téměř celou váhu čtyřicet stop dlouhé hadí obludy.
Na okamžik se zapotácel, cítil, jak se mu žebra prohýbají dovnitř a mačkají mu vnitřnosti, zrak se mu začínal kalit. S vypětím všech sil pozvedl nad hlavu těžkou čepel scimitaru, která se zaleskla v matném světle. Zbraň vzápětí dopadla, proťala šupiny, maso i páteř a tam, kde byl před okamžikem jediný silný trup, byly teď dva kusy hadího těla, které se kroutily a bičovaly okolí ve smrtelné křeči. Conan se odpotácel z jejich dosahu. Chtělo se mu zvracet, točila se mu hlava a z nosu mu prýštila krev. S pocitem, že se pohybuje v husté mlze, přistoupil k Oktávii a zatřásl s ní tak, že jí zuby zacvakaly o sebe a málem ztratila dech.
"Až ti příště řeknu, že máš někde zůstat stát," vydechl namáhavě, "tak tam zůstaneš stát!"
Byl ještě natolik omámený, že si ani nevšiml, co mu odpověděla. Chytil ji za ruku a jako neposlušnou školačku ji vedl okolo příšerných pahýlů, které se ještě stále třásly a kroutily na zemi. Zazdálo se mu, že odkudsi zdáli slyší výkřiky, ale v uších mu stále ještě hučelo, takže si nebyl jistý.
Konečně malé dveře pod jeho náporem povolily. Jestliže Khosatral vypustil obrovského hada do kruhového sálu jako strážce, který měl chránit tu jedinou věc, ohrožující Khosatralův život, totiž kouzelný nůž Yuetshiů, považoval toto opatření za dostatečné. Conan napůl očekával, že se na něj ze šera vedlejší místnosti vyřítí nějaká další hrůza, ale nestalo se nic takového. Ve slabém světle spatřil jen matné obrysy stropní klenby, matně zářící zlatý kvádr a na něm stříbrný záblesk půlměsíčité čepele.
Vrhl se kupředu a uchopil zbraň s vděčným oddechnutím. Pak se obrátil a bez dalšího rozhlížení vyběhl z menší místnosti do kruhového sálu a přes něj ke vzdáleným dveřím, které, jak věřil, vedly ven. Jeho instinkt ho nezklamal ani tentokrát. O několik minut později se ocitl i se svou společnicí, kterou napůl vlekl a napůl nesl, na prázdné ulici. V dohledu nebyl nikdo, ale za západní zdí se ozývaly výkřiky a úpění, při kterých se Oktávie roztřásla jako list. Conan ji vedl k jihozápadní zdi a bez obtíží našel úzké kamenné schodiště, které vedlo na hradby. V kruhovém sále utrhl se zdi dlouhý pás látkového závěsu, který mu teď měl posloužit jako provaz. Když dorazili ke střílnám, uvázal Conan toto improvizované lano Oktávii okolo těla a opatrně ji spustil na vnější stranu hradeb. Pak přivázal konec lana k cimbuří a sklouzl za ní. Z ostrova vedla pouze jediná cesta: kamenné schodiště na západní straně útesů. Spěšně se vydali tím směrem. Conan přitom dbal na to, aby se širokým obloukem vyhnuli místu, ze kterého se ozývaly výkřiky a zvuk děsivých úderů.
Oktávie dobře vycítila, že tam kdesi za listnatou stěnou číhá hrozné nebezpečí. Dýchala přerývaně a tiskla se ke svému ochránci. Prales byl však už zase tichý a za celou cestu nespatřili nic, co by je mohlo ohrožovat. Teprve když se vynořili z hustého porostu, uviděli postavu, stojící na okraji útesu.
Jehungir Agovi se podařilo zachránit před zkázou, která postihla jeho vojáky, když se proti nim z brány vyřítil železný obr, který je v okamžiku proměnil v pomačkané a roztrhané zbytky masa a rozlámaných kostí. Když viděl, jak se skvělá ocel jejich mečů odráží od těla tohoto příšerného molocha podobného člověku, věděl, že tady nemá co dělat s protivníkem z masa a krve a dal se na útěk. Skrýval se potom v pralese, dokud zvuky masakru neutichly. Pak se opatrně přiblížil ke schodišti, kde s hrůzou zjistil, že jeho člun i s veslaři je pryč.
Posádka loďky uslyšela nejdřív výkřiky, a když pak znejistělí veslaři uviděli na vrcholku útesu krví zbrocenou postavu obludy, mávající rukama v příšerném triumfu, dále nečekali. Když na okraj útesu dorazil Jehungir, ztrácel se právě člun daleko v rákosí z doslechu.
Khosatral byl pryč – buď se vrátil zpět do města, nebo se plížil pralesem a hledal ty vojáky, kteří stačili uprchnout jeho vražednému šílenství.
Jehungir se právě chystal sestoupit dolů a odplout v Conanově člunu, když se hejtman s dívkou vynořili ze spleti zeleně. Zážitky, které zmrazily krev v Agových žilách a které ho téměř připravily o rozum, však nikterak nezměnily jeho vztah ke kozáckému náčelníkovi. Pohled na muže, kterého sem přijel zabít, ho naplnil uspokojením. Překvapilo ho, že vidí v jeho společnosti dívku, kterou daroval Jelal Chánovi, ale věnoval jí pouze jediný pohled. Plynulým pohybem pozvedl luk, natáhl tětivu až k bradě a spustil. Conan se bleskově přikrčil, šíp se roztříštil o strom a Conan se zasmál.
"Ty pse!" zařval. "Mě nezasáhneš. Já jsem se nenarodil proto, abych zahynul hyrkánskou ocelí! Zkus to znovu, ty turanský dobytku!"

Jehungir to podruhé nezkusil. Šíp, který vystřelil, byl jeho poslední. Vytasil svůj scimitar a postupoval kupředu. Spoléhal mimo jiné na svou špičatou helmu a hustou kroužkovou košili. Conan se mu vrhl vstříc a oba se srazili uprostřed cesty v divokém víru čepelí. Zakřivené zbraně do sebe s třeskem narážely, odskakovaly, opisovaly oblouky, kruhy i podivné křivky, které oko nestačilo sledovat. Přihlížející Oktávie nepostřehla, jak se to stalo, ale slyšela tupý zvuk dopadající čepele a viděla, jak Jehungir klesá k zemi. Cimmeřanova čepel ho zasáhla do boku, rozťala kroužkovou zbroj jako papír a zastavila se o páteř. Z rány vytryskl proud krve.

Výkřik, který se Oktávii vydral z hrdla, však nebyl způsoben smrtí jejího bývalého pána. Na okraji pralesa zapraskaly větve a ze zeleného přítmí se na ně vrhl Khosatral–Khel. Dívka nebyla schopná jediného pohybu. Z úst se jí vydral zoufalý vzlyk, kolena se pod ní podlomila a Oktávie se svezla na zelený trávník.

Conan, který stál se zachmuřeným výrazem nad tělem Jehungira–Agy, se ani nepohnul. Nepokoušel se o útěk. Rychlým pohybem však přehodil zakrvácený scimitar do levé ruky a pravou vytáhl z opasku strašlivou čepel Yuetshiů, která se zaleskla jako stříbrný půlměsíc. To už se nad ním tyčil Khosatral–Khel a jeho ruce, vztyčené nad hlavou, vypadaly jako dvě těžké palice. V té chvíli se však od magické čepele odrazily sluneční paprsky a obr náhle ucouvl.

Conanova krev však už vzkypěla. Vrhl se vpřed a ťal obloukovou čepelí. A ta se tentokrát neodrazila. Pod jejím ostřím povolil matný kov Khosatralova těla jako svaly obyčejného člověka.

Z hluboké rány se vyřinula podivná tekutina a výkřik, který se vydral Khosatralovi z hrdla, zazněl jako pohřební zpěv velikého zvonu. Obrovy hrozivé paže zaútočily, ale Conan, který byl mnohokrát rychlejší než vojáci, vydaní napospas obrově zuřivosti, se bleskově útoku vyhnul a znovu udeřil. Pak ještě jednou. Khosatral se potácel a točil dokola. Jeho křik byl příšerný. Trpící kov, kterému byl dán hlas, skřípal a duněl, železo, mučené lidskou bolestí, řvalo a ječelo.

Obr se dal na ústup. Potácivým krokem se vydal do pralesa, stěží udržoval rovnováhu na nejistých nohou, drtil pod nohama keře a slepě narážel do stromů. I když ho Conan, poháněný divokou bojovností, pronásledoval co nejrychleji, než se k němu dostal na dosah, tyčily se před nimi znovu zdi a věže Dagonu.

Khosatral se zastavil a znovu se postavil svému neúprosnému nepříteli.

Železné pěsti zasvištěly vzduchem, ale Conana, posedlého bojovým šílenstvím, kterému propadali už jeho předkové, zastavit nemohly. Stejně jako leopard útočí na losího býka, který hájí svůj život, vrhl se Conan pod těžkýma rukama železného kolosu vpřed a vrazil zahnutou čepel až po jílec do místa, kde má lidský tvor srdce.

Khosatral se zatočil kolem osy a padl k zemi. Ještě v pádu měl podobu člověka, to co dopadlo k zemi však nemělo s člověkem nic společného. Tam, kde dřív byla tvář s lidskými ústy, nebyla teď tvář žádná, kovové tělo se začalo rozpouštět a měnit... Conan, který neustoupil ani o krok před Khosatralem živým, ustupoval s odporem před Khosatralem mrtvým. Byl svědkem podivné přeměny, Khosatral–Khel se ve smrtelných křečích měnil znovu na věc, která vylezla před tisíciletími z nekonečné Hlubiny. Conan, dusící se nesmírným odporem, se otočil a prchal před tím pohledem. V tomtéž okamžiku si uvědomil, že věže Dagonu se už nerýsují proti modrému nebi. Ztratily se jako dým. Pevnostní zdi, věže lemované cimbuřími, obrovská bronzová vrata, samet, zlato, slonovina, to všechno zmizelo stejně jako tmavovlasé ženy a muži s vyholenými lebkami. V okamžiku, kdy zahynula nelidská inteligence, která způsobila znovuzrození města, změnilo se všechno v tisíciletý prach, ze kterého bylo magicky vyvoláno. Jen nad rozpadlými zdmi a popraskanou dlažbou se tyčily zbytky rozlámaných pilířů. Před Conanem ležely zříceniny Xapuru tak, jak je znal předtím.

Divoký hejtman stál nějakou dobu nehybně a jen svým citlivým podvědomím zachytil zlomeček nesmírné tragédie té snaživé jepice, která si říká lidstvo. Stejně tak letmo spatřil duševním zrakem maskované stíny temnot, které na lidstvu cizopasí a kořistí. Pak uslyšel, jak se jemu samému derou z hrdla výkřiky ztěžklé strachem a probral se jako někdo, kdo se budí z těžkého snu. Znovu se podíval na místo, kde ležely zbytky jeho protivníka, otřásl se a vydal se zpět k útesu a dívce, která tam na něj čekala.

Oktávie se ustrašeně choulila pod stromy a přivítala ho tlumeným výkřikem plným úlevy. Conan setřásl ty příšerné vidiny, které ho na okamžik vyděsily, a nabyl své původní sebevědomí.

"Kde je?" otřásla se.
"Zpátky v tom pekle, ze kterého vylezl," odpověděl vesele. "Proč jsi neslezla dolů po těch schodech a neutekla v mém člunu?"
"Já bych tě přece nemohla...," začala, ale pak změnila rozhodnutí a dodala téměř nevrle, "nemám kam jít. Hyrkánci by ze mne udělali znovu otrokyni a piráti by..."
"A co kozáci..." navrhoval.
"Jsou lepší než piráti?" zeptala se pochybovačně. Conanův obdiv ještě vzrostl, když viděl, jak rychle se po všech těch prožitých hrůzách vzpamatovala a stala se opět sama sebou. Její pýcha ho pobavila.
"V táboře v Ghori se mně zdálo, že si to myslíš," odpověděl. "Tehdy sis své úsměvy moc nehlídala!"
Opovržlivě ohrnula rudé rty: "Snad si nemyslíš, že jsem se do tebe zamilovala? Nebo tě nenapadlo, že bych se takhle nezostudila před barbarem, jehož jedinou starostí bylo nalít do sebe co nejvíc pití a nacpat si do chřtánu největší kusy masa, kdybych nemusela? K tomu mě přinutil můj pán, jehož mrtvé tělo tamhle leží."
"Oho!" Zdálo se, že Conan je jejím prohlášením poněkud vyveden z míry. Pak se ale z plna hrdla rozesmál. "Na tom nezáleží! Teď patříš mně. Dej mi polibek!"
"Ty se odvažuješ..." začala rozhořčeně, když najednou ucítila, že ji nesmírná síla pozvedla se země a přitiskla na hejtmanovu svalnatou hruď. Divoce s ním zápasila a do úderů vložila všechnu sílu svého mladého těla. Conan se rozesmál ještě hlasitěji, opilý tím, že tohle nádherné stvoření svírá v náručí. Její obranu snadno překonal a s nespoutanou vášní pil nektar jejích rtů. V jeho polibcích bylo tolik obdivu, touhy i vášně, že bílé paže, které se ho snažily odstrčit, nakonec povolily a pevně se ovinuly kolem jeho svalnatého krku. V té chvíli se jí Conan zasmál přímo do jasných očí a řekl: "Proč by nemohl být náčelník Svobodného lidu lepší, než nějaký ve městě vychovaný turanský pes?"
Setřásla dozadu lesklé zlaté vlasy a každý nerv se jí ještě v těle chvěl při vzpomínce na jeho žhavé polibky. Ruce mu stále držela kolem krku. "Chceš snad tvrdit, že se můžeš srovnávat s Agou?"
Zasmál se a s dívkou v náručí vykročil ke kamennému schodišti. "To posoudíš sama," vychloubal se. "Podpálím Khawarizm, aby ti posvítil místo pochodně na cestu do mého stanu."